

תת"ע 2959/10/20 - מדינת ישראל נגד ארנון שלו

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 2959-10-20 מדינת ישראל נ' ארנון שלו
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י בה"כ עו"ד
פוקס/ליטמן/לינדנר

נגד
ארנון שלו

הנאשם

הכרעת דין

כנגד רכב הנאשם נרשמה, ביום 29.11.19, הודעת תשלום קנס בגין עזירה על המדרכה, במקום שלא הוסדר לחניה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 72(א)(2) לתקנות התעבורה. הדו"ח נערך כדו"ח "הדבקה" - לרכב והנאשם הגיע למקום בסיום רישומו.

ביום 11.11.20, בדיון ההקראה, כפר הנאשם באישום המיוחס לו וטען: "העמדתי אותו בצורה כזו שהוא לא מפריע להולכי רגל עם תו נכה. אני כופר בביצוע העבירה. אני טוען שחניתי לפי ההיתר של חוק חנית נכים".

ביום 1.12.20, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ר ספיה אחמד, עורך הדו"ח מטעמו והגשו הדו"ח, שסומן ת/1 וכן, הגישה המאשימה תמונות שנשלחו אליה על ידי הנאשם, שסומנו ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והגשו אותן תמונות, אך בצבע וסומנו נ/1.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 29.11.19, בסמוך לשעה 18:09, במהלך סיור רגלי שערך העד, ברחוב רזיאל בתל אביב, הוא הבחין ברכבו של הנאשם חונה על המדרכה, בסמוך לבית מספר 23 ולצומת במקום (בכיר השעון, על פי התמונות - ש.ק.). ובסמוך לפני מעבר חצייה, כך שהוא מהווה הפרעה לשדה הראיה של כלי רכב הנעים מכיוון צפון לכיוון דרום. בבדיקה במערכת המשטרתית, נמצא כי הרכב נושא תו נכה. העד רשם את הדו"ח והניח אותו על שמשת הרכב ובשלב

זה, הגיע הנאשם.

בתמונות שצילם הנאשם והוגשו, הן מטעם המאשימה והן מטעמו, ניתן לראות את הרכב החונה, כמתואר בדו"ח.

העד הוסיף בחקירתו הראשית, כי ההפרעה לתנועה התבטאה בכך שהרכב חנה בצמוד למעבר החצייה והסתיר חלקית את שדה הראיה לכלי הרכב בכביש, כך שאם, למשל, קטין, היה מגיע לפני חזית הרכב, הוא היה מוסתר.

בחקירתו הנגדית, נשאל העד אם מדד את המרחק של הרכב ממעבר החצייה והשיב כי לא ציין מרחק במטרים, אלא העריך קרבה.

עוד נשאל העד, אם ראה שלא היה שדה ראיה להולכי רגל, אם רצו לחצות במעבר החצייה שבנדון והשיב בחיוב.

על פי גרסת הנאשם, הוא חנה כאמור, אך ניתן לראות באחת משלוש התמונות שהוגשו וסומנו 1/1, קטינים עומדים לפני חזית הרכב ולכן, לשיטתו, גם כלי רכב הנעים בכביש, יכולים היו לראותם.

בחקירתו הנגדית, נשאל הנאשם אם הוא סבור כי חנה במסגרת ההיתרים של חוק חניה לנכים והשיב בחיוב.

בהמשך, נשאל אם הוא יכול לשלול את הטענה כי רכבו מהווה הפרעה ולו חלקית, לשדה הראיה של כלי הרכב.

בשלב זה, לאחר שבחנתי את התמונות שהגיש הנאשם וראיתי כי באחת מהן, ניתן לראות כי היו במקום 4 שוטרים ולא רק שוטר אחד, המלצתי לצדדים להידבר במהלך הפסקה קצרה ולאחריה, המשיך הדיון והנאשם השיב כי ניתן לראות את הולכי הרגל על המדרכה ושיטתו לכלי הרכב היה שדה ראיה מלא.

הנאשם אישר כי צילם את התמונות בעמידה והשיב כי אינו יודע לומר אם זווית שדה הראיה של רכב נוסע, שונה ממה שצולם.

הנאשם הופנה לתמונה בה עומדים ילדים לפני חזית הרכב ונשאל אם הוא מסכים כי כאשר הם עומדים לפני חזית הרכב, קשה לראותם והנאשם הסכים.

הנאשם נשאל אם חנה בתחום של 12 מטרים מהצומת והשיב כי אינו יודע אם הכוונה גם למדרכה הוא רק לנתיב נסיעה.

לשאלות בית המשפט, השיב הנאשם כי חיפש חנית נכים באזור אך לא היו חניות פנויות ולכן, חנה כמפורט בדו"ח.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, כפי שיפורט להלן:

1. אין למעשה מחלוקת בין הצדדים, בנוגע למקום בו חנה רכב הנאשם והסוגיה היחידה שבמחלוקת, הנה, האם החניה על המדרכה נעשתה במסגרת ההיתר של חוק חניה לנכים, אם לאו.

2. סעיף 2 לחוק חנייה לנכים, תשנ"ד-1993, קובע כדלקמן:

(א) - נכה רשאי להחנות את רכבו הנושא תג נכה (להלן - הרכב), במקום שאין החניה מותרת בו אם התקיימו כל אלה:

(1) בסמוך למקום האמור, אין מקום חניה מוסדר לנכים או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה;

(2) בסמוך למקום האמור לא מצוי מקום אחר שהחניה בו מותרת או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה;

(3) החניה נעשית באופן שאין בה סיכון לעוברי דרך ואין היא מונעת מעבר חופשי להולכי רגל, לעגלות ילדים או לעגלות נכים;

(4) החניה אינה גורמת להפרעה ממשית לתנועה.

.....

(תיקון מ

מיום 25.12.2000

1.תיקון מס'

ס"ח תשס"א מס' 1766 מיום 25.12.2000 עמ' 76 (ה"ח 2867)

2. (ב) הוראות סעיף קטן (א) יחולו גם על אדם המתלווה אל הנכה והנוהג עבורו ברכב, אלא אם כן תג הנכה ניתן לנכה בהתאם להוראות סעיף 1ב.

3.

4.מיום 28.1.2018

5.תיקון מס' 8

6.ס"ח תשע"ח מס' 2676 מיום 28.12.2017 עמ' 82 (ה"ח 1109)

7. (ב) הוראות סעיף קטן (א) יחולו גם על אדם המתלווה אל הנכה והנוהג עבורו ברכב, אלא אם כן תג הנכה ניתן לנכה בהתאם להוראות סעיף 1ב.

3. ברע"פ 5331/14 ורקשטל נגד מדינת ישראל נאמר: " כיוון שנקבע כממצא עובדתי כי המבקש לא הצליח להוכיח כי עמד בשאר תנאי סעיף 2 לחוק חניה לנכים. תנאי הסעיף הנם תנאים מצטברים, ולכן די בכך שנמצא כי המבקש לא עמד באחד מתנאי הסעיף כדי לקבוע כי לא קמה לו ההגנה הקבועה בחוק (ראו רע"פ 604/10 לביא נ' מדינת ישראל (10.5.2010))."

4. ברע"פ 7386/14 דניאלי יחזקאל נגד מדינת ישראל, נאמר: " בשולי הדברים יצוין כי אין להמעט מן החשיבות של נגישות לציבור הנכים לכל מקום שברצונם להגיע אליו באמצעות רכבם.

זו המטרה העיקרית העומדת בבסיסו של חוק חניה לנכים, כאשר סעיף 2 לחוק זה בא לאפשר לציבור הנכים להחנות את רכבם במקומות מסוימים שהחניה בהם אסורה. עם זאת, התנאים המצטברים הקבועים בסעיף 2 לחוק חניה לנכים מבטאים את רצון המחוקק לאזן בין הגנה על הזכות של ציבור הנכים לנגישות לחניה ובין האינטרס הציבורי שבשמירה על הסדר הציבורי בכבישים ובמדרכות (רע"פ 604/10 לב"א נ' מדינת ישראל (10.5.2010)). משנקבע כי המבקש לא עמד באחד התנאים הללו, הרי שלא עומדת לו ההגנה הקבועה בחוק (רע"פ 2129/13 זכרי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (7.4.2013)).

5. במקרה שבפני, על פי תיעוד מקום חניית הרכב, שנעשה, כאמור, על ידי הנאשם עצמו, התרשמתי כי אכן, הרכב היווה סיכון והפרעה לתנועה, שכן הגביל באופן משמעותי את שדה הראיה של נהגים לעבר מעבר החצייה במקום, כך שהולכי רגל יכולים היו להתגלות בפניהם, רק בסמוך לשפת המדרכה.

6. לא ניתן כל הסבר על ידי הנאשם, לצורך לחנות את הרכב בסמיכות שכזו למעבר החצייה ולצומת, גם אם לא היו חניות נכים פנויות. הנאשם יכול היה לחנות מספר מטרים לפני מעבר החצייה והצומת ולהימנע מלהוות הפרעה לתנועה.

7. מכאן, אני קובעת כי הנאשם לא עמד בתנאים שנקבעו בסעיף 2 לעיל ואינו זכאי לחסות תחת חוק החניה לנכים.

8. במהלך הדיון, כמפורט לעיל, הסבתי תשומת ליבה של המאשימה לכך שרק אחד מבין השוטרים שהיו במקום, נרשם כעד תביעה והעיד בבית המשפט, אך בשים לב לכך שאין מחלוקת בין הצדדים לגבי מקום חניית הרכב והאפשרות של בית המשפט להתרשם מהעובדות, באמצעות התמונות, באופן ישיר ובלתי אמצעי, הרי שאין לטעמי מקום לייחס משקל כלשהו להעדרם של שוטרים נוספים מכתב האישום.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

ניתנה היום, י"ט טבת תשפ"א, 03 ינואר 2021, במעמד המאשימה בלבד